

DEVETOČASNIK

SUMMER

ŠOLSKO LETO 2021/22

OSNOVNA ŠOLA BRATOV LETONJA ŠMARTNO OB PAKI

Draga devetošolka! Dragi devetošolec!

Britanski filozofski pisatelj James Allen je nekoč dejal:

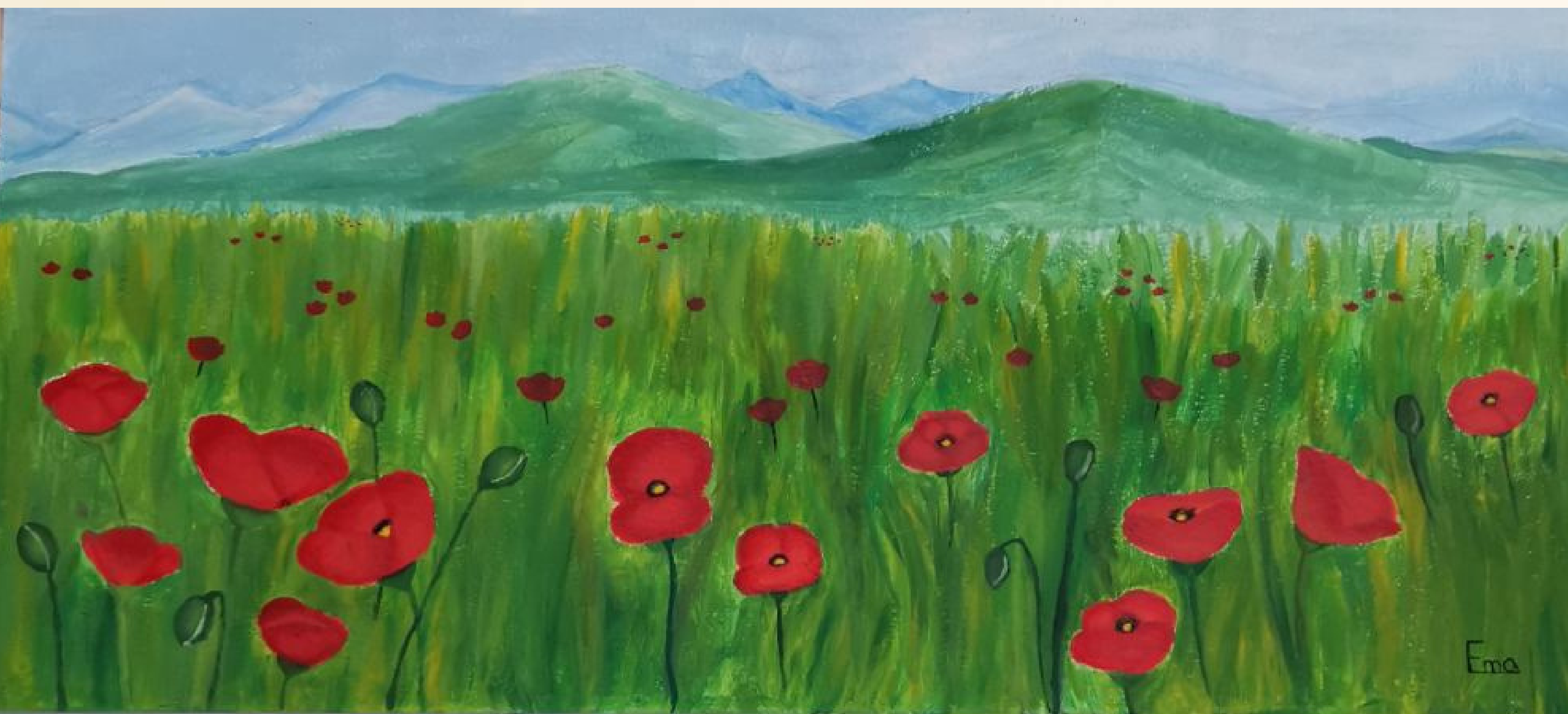
»Veličastne sanje sanjaj in kakor sanjaš, takšen boš postal. Tvoja vizija je obljuba tistega, kar boš nekoč postal; torej ideal je prerokba, kar boš nekoč odkril.«

Pred teboj je Devetočasnik, ki je nastal na podlagi vaših razmišljanj o tem, da vsaka prihodnost temelji na dejanjih preteklosti.

Naj ti bo to drag spomin na leta, ki si jih preživel-a v osnovnošolskih klopeh, še posebej pa na ure slovenščine, ki smo jih preživeli skupaj.

Katarina Čokl

Šmartno ob Paki, junij 2022

NA RAZPOTJU

Vzamem list papirja in razmišljam o naslovu »Na razpotju«. Prešine me mnogo misli, nekje globoko v sebi čutim strah – strah pred neznanim, a vendar se veselim novega obdobja v življenju. Vem, da mi bo prinesel veliko novih izkušenj, poznanstev, lepih in slabih trenutkov, in da bo to le še eno lepo obdobje v mojem življenju, ki bo še kako hitro minilo. Sem običajna

najstnica. Ustvarjalna, prijazna, komunikativna, občasno trmasta in vselej preprosta. Svoje osnovnošolsko obdobje sem preživela v krogu ljudi, ki se mi bodo za vselej zasidrili v lep spomin. To so moji sošolci, prijatelji, učitelji in ostali ljudje, ki so mi prekrižali pot v tem lepem obdobju.

V začetku šolskega leta, ki se izteka, sem bila kar malo nestrpna, saj sem vedela, da me čaka veliko lepih doživetij, a hkrati pomembnih odločitev, ki bodo vplivale tudi na mojo prihodnost. Od samega začetka sem vedela, da so ocene zelo pomembne, zato sem se ves čas trudila in se veliko učila. Na svoje ocene sem zelo ponosna, seveda, pa bi lahko bile še lepše,

če bi spregledali tiste dni, ko nas motivacija malo zapusti in nas prevzame lenoba. Vendar mislim, da je to sestavni del predvsem našega najstniškega obdobja. Kot sem že omenila, sem zelo živahna in družabna, vendar se kljub temu nisem rada vključevala v obšolske

dejavnosti, ki bi me dodatno obremenjevale. Sem si pa velikokrat vzela čas, da se posvetim svojim hobijem – odbojki, nogometu, gasilskim vajam in prijateljem. Zelo rada preživljam svoj prosti čas tudi v naravi, kjer pozabim na skrbi in se odklopim od vsakdanjega vrveža.

Čas je hitro minil in kaj kmalu je bila pred nami težka odločitev – kje nadaljevati svojo izobrazbo. Moram priznati, da je ta odločitev zame bila res težka, saj še nimam jasno zastavljenih ciljev, kaj bi rada počela v svoji poslovni karieri.

Ker verjamem, da bom v teh letih ugotovila, kaj me resnično veseli, sem se odločila za vpis na splošno gimnazijo, v Velenje. Tako bom imela odprte vse poti za katerokoli fakulteto, ki jo bom želela kasneje obiskovati. Vsekakor si želim opravljati poklic, ki me bo resnično veselil in ga bom opravljala s srcem. V svojem življenju si želim, da bi ostala tako preprosta še naprej, da bi me obkrožali ljudje, ki jih imam rada, in da bi bila uspešna na vseh področjih. Kakšnih večjih ciljev sicer nimam, saj sem mnenja, da živimo za danes in ne za jutri.

Pred nami pa so še zadnji tedni, ki nas združujejo in povezujejo. Ob misli, da se razhajamo, čutim kar malo grenkobe. Čaka nas še nekaj lepih trenutkov, eden izmed teh bo zagotovo tudi izlet v Portorož. Poslovili se bomo 14. junija, ko je dan naše valete, se drug drugemu zahvalili za lepe trenutke in nepozabna doživetja. Prav tako tudi vam, učiteljem, da ste za nas vedno imeli na široko odprta vsa vrata, vratca in okna, pa tudi srce. Da smo vselej in neovirano lahko prišli k vam po nasvete, pomoč in znanje. Zaključuje se torej obdobje, ki ga bom zelo pogrešala in ki bo v mojem srcu pustil velik pečat in velika prijateljstva. Odhajam z upanjem, da mi bo lepo in da bom stkala nova, velika prijateljstva. Moj življenjski moto pa je, da do uspeha ne vodi nobena bližnjica, zato ciljaj visoko, in tudi, če padeš, ne obupaj. Saj v življenju niso samo vzponi, ampak tudi padci.

NA RAZPOTJU

V svojih osnovnošolskih letih sem pridobil veliko znanja in veliko ocen. Te so bile pogosto tudi odlične. Veliko sem hodil in še hodim na različna tekmovanja iz skoraj vseh predmetov. Moj uspeh žal ni bil dovolj za kakšno srebrno ali zlato priznanje. Zaradi vsaj bronastega uspeha na matematičnem tekmovanju vseh devet let sem dobil priznanje diamantni kenguru. Igram tudi pozavno, ki me zelo veseli. Z njo sem letos dosegel srebrno priznanje na tekmovanju mladih glasbenikov, in sicer v kvartetu pozavn. Rad se ukvarjam tudi s karatejem, ki ga seveda treniram. Zelo pa mi je všeč tudi vožnja s kolesom. Moja želja je šolanje na Šolskem centru Velenje. Tam bi rad pridobil naziv elektrotehnik, saj me zanimajo predvsem električna vezja in razni čipi. Poleg te srednje šole sem se vpisal tudi na vzporedno glasbeno izobraževanje, saj se želim še veliko naučiti glede glasbe, predvsem na področju jazza. Za šolanje na fakulteti si bom po vsej verjetnosti izbral fakulteto za elektrotehniko v Mariboru ali Ljubljani, še vedno pa se želim takrat ukvarjati z glasbo. Nisem se pa še odločil, kateri naziv bi želel pridobiti.

Želim opravljati poklic v kakšnem robotskem podjetju, kjer bi z veseljem opravljal svoje delo. Ta poklic me veseli in upam, da mi do njega uspe priti.

Upam, da bom delal v pozitivnem okolju in tako tudi sam ostal pozitiven.

V zasebnem življenju si želim biti obkrožen predvsem z dobrimi ljudmi. Želim ostati takšen, kot sem, in upam, da bom srečen. Želim imeti le prave prijatelje in da se v svoji družini res počutim kot doma.

Naslov tega besedila me spominja na položaj, ko se ob koncu osnovne šole dobri sošolci razhajamo. Verjamem, da bomo ostali v dobrih odnosih in da se bomo še kdaj dobili. Moje razmišljanje ostaja mirno in pozitivno. Kot večina devetošolcev pa že res komaj čakam na konec tega šolskega leta.

Andraž Centrih, 9. a

NA RAZPOTJU

Pozdravljeni! Sem Ambrož Ledinek in obiskujem 9. razred Osnovne šole bratov Letonja. Že od nekdanj sem šolo gledal kot nekaj brezveznega, toda to se je spremenilo v 7. razredu. Končno sem razumel, da je šola zelo pomembna. V šoli sem skoraj vedno bil pravdober, letos pa si želim biti odličen. Najbolj me zanimajo računalniki, programiranje in video montaža.

Šolanje nameravam nadaljevati na Šolskem centru Velenje, program tehnik računalništva, kjer se želim naučiti čim več o računalnikih. Na to šolo sem se vpisal, ker mislim, da bo to najboljša šola glede na moje interese.

S tem se bom tudi poslovil od svojih osnovnošolskih prijateljev (čeprav bom še vedno imel stike). Vsi bomo šli v svojo smer, v drugačne srednje šole. Temu tudi naslov spisa. Konec osnovne šole je kot nek konec obdobja mojega življenja. Pred menoj se odpira nova pot. V srednji šoli bodo seveda padci, ampak se bom vedno potrudil dvigniti nazaj.

Še vedno ne vem, kakšno službo bom imel po končani šoli, a bo verjetno povezana z računalniki na nek način.

V življenju bom veliko več potoval in se družil s prijatelji. Če bo uspelo, nameravam še vedno imeti Youtube kot hobi, s katerim lahko tudi malo zaslužim, tako kot že danes.

V življenju me še čaka veliko. Osnovna šola je bila le majhen del mojega življenja.

Ambrož Ledinek, 9. b

Jaz bi postal kuhar.
Velikokrat sem že gledal
kuhanje. Delal bom v kuhinji
Gostilna išče šefa. AMBROŽ
LEDINEK.

SUBSCRIBE

NA RAZPOTJU

Želim postati vodička za konje.
To želim postati zato, ker imam rada konje.
Delala dom v konjeniškem klubu v Velenju. Ema Koprivc

Sem Ema Koprivc, stara sem 14 in obiskujem 9. b razred na OŠ bratov Letonja Šmartno ob Paki. V šoli sem drugače kar uspešna. Najraje imam likovno, fiziko in matematiko. Poleg šole pa že 8 let hodim v glasbeno šolo, kjer se učim igrati trobento. Moje področje, kjer sem dobra in res uživam, je likovna umetnost.

Naslednje leto grem v srednjo šolo. Komaj čakam, ampak mi je žal, ker se bomo razšli s sošolci oziroma z mojimi prijatelji. Z njimi sem odrasla, skupaj smo že od vrtca. Zdaj se pa po štirinajstih letih ločujemo in vsak gre po svoje. Res jim želim veliko uspeha še naprej in da delajo tisto, kar jih veseli. Mene res veseli risanje in slikanje, zato sem se tudi vpisala na umetniško gimnazijo - likovna smer. Imela bom peti predmet, da bom imela več možnosti vpisov na fakultete. Za fakulteto se še nisem odločila. Rada poskušam nove stvari, če bi bilo možno, bi rada znala in vedela vse, zato se lahko hitro spremenim in se odločim za šolanje v povsem drugi smeri. Tako je bilo tudi pri vpisu v srednjo šolo, saj sem vedno govorila, da bom veterinarica, zdaj bom pa likovna umetnica. S petim predmetom si bom omogočila tudi to, da bom res lahko veterinarica. Če pa mi bo likovno področje ležalo, bom zagotovo nadaljevala v tej smeri. Moja želja je, da imam narejenih čim več fakultet za več možnosti za zaposlitev.

Res se prepustim življenju in usodi, vse se zgodi z razlogom, zato tudi nimam velikih ciljev, razen tega da končam šolo. Edini cilj, ki ga imam, je, da ne pozabim, kdo sem, da vedno pomagam, če se le da, in da se nikoli ne predam. Življenje je samo eno, zato ga je treba živeti tako, kot ga hočeš ti, saj si ti glavna vloga v njem.

Osnovno šolo sem začela obiskovati leta 2014 v Šmartnem ob Paki. Na to šolo že hodim od prvega razreda, sedaj pa bom vsak čas končala deveti razred, saj se bo po počitnicah začelo novo obdobje v mojem življenju. V teh devetih letih se je zgodilo kar nekaj zanimivih dogodkov, ki si jih bom zagotovo dobro zapomnila.

V prvem in drugem razredu sem se najbolj zabavala, ko smo se s prijatelji igrali v podaljšanem bivanju. Že v drugem razredu nisem marala računanja pri matematiki, saj sem že takrat morala misliti. V višjih razredih pa mi je bilo najbolj vznemirljivo prepisovanje domačih nalog med odmori. Seveda se spomnim še česa, vendar v svoje dobro vsega ne bom povedala oziroma napisala.

V lepem spominu bom ohranila tudi šole v naravi od četrtega do sedmega razreda, ki so bile res zelo zanimive. Na splošno mi bo osnovna šola ostala v lepem spominu, saj bom vse slabe spomine pozabila in prav tako ne bi rada izgubila stikov s sošolci, s katerimi smo se zelo dobro razumeli in prebrodili devet let skupaj v šolskih klopeh.

Svoje šolanje bom nadaljevala na SŠSDL Celje v smeri frizer. Za to smer sem se odločila, ker rada delam z lasmi in ustvarjam različne modele frizur. V šolo se bom vozila z vlakom, saj je šola v Celju. Upam, da bom po končani srednji šoli nabrala veliko znanja in dela s frizurami, da bom lahko imela svoj frizerski salon, kar si želim že od nekdaj.

Na poti bo veliko težav in ovir, a na koncu bom raziskovala in odkrivala nove stvari, za katere svet še sploh slišal ni. Moj življenjski moto je, da me ne zanima preteklost, ampak me zanima prihodnost, ker bom v njej preživela preostanek svojega življenja.

Eva Selič, 9. a

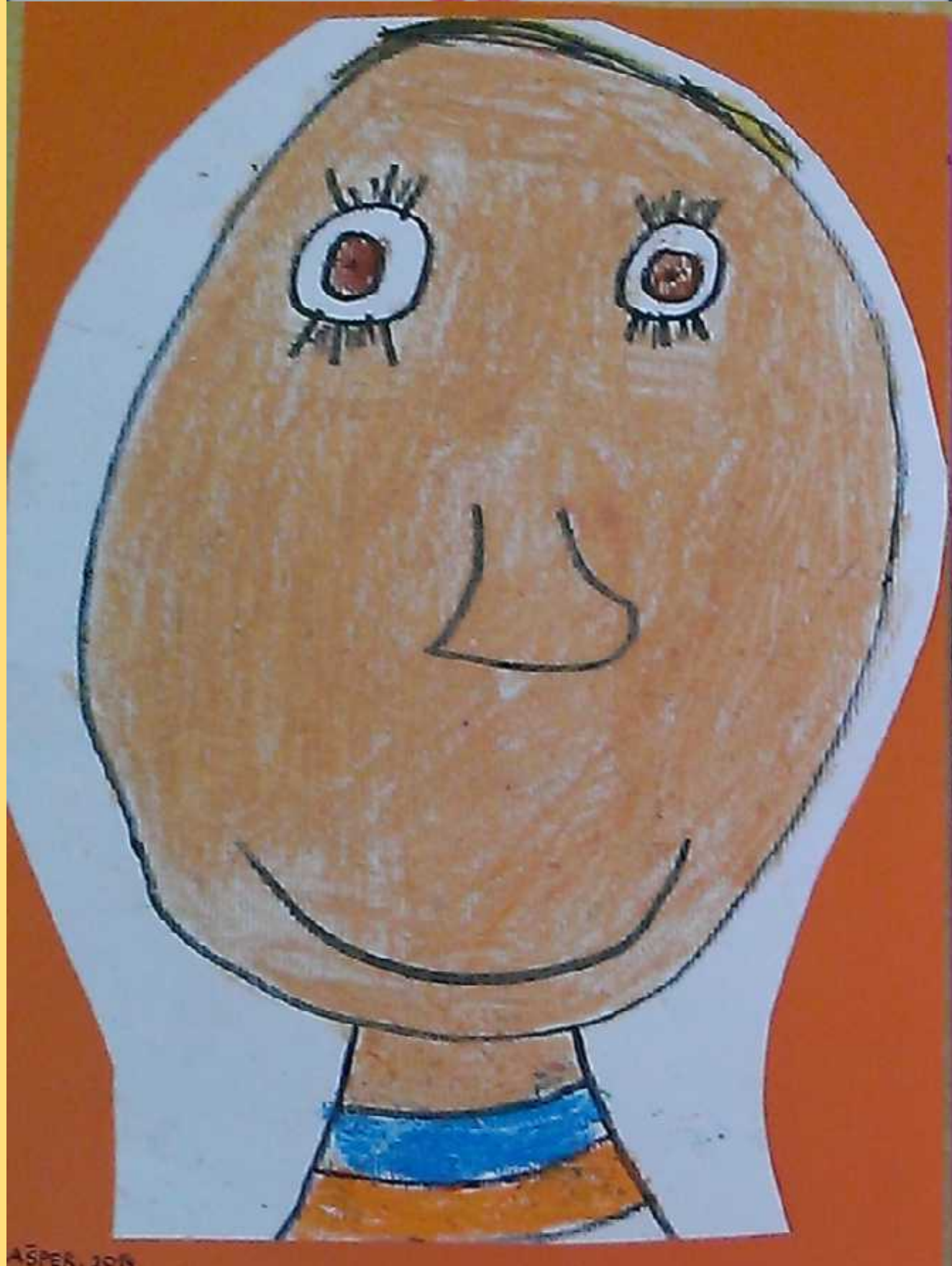
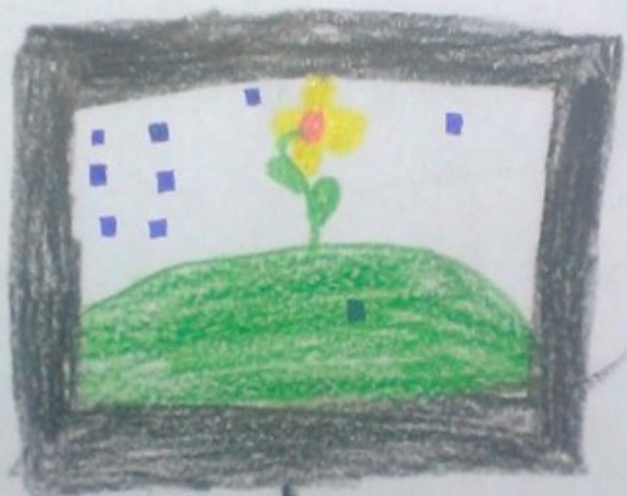

Jaz želim postati računalničar.

Zato, ker se rad ukvarjam z računalniki.

Delal bi v Šmartnem ob Paki.

Gašper Rosenstein

Moje ime je Gašper Rosenstein, star sem petnajst let in obiskujem 9. b razred na OŠ bratov Letonja v Šmartnem ob Paki. Moje šolanje v osnovni šoli se počasi zaključuje. V šoli sem spoznal veliko prijateljev in zgodilo se mi je kar nekaj nepozabnih dogodkov. Do sedaj sem imel odličen uspeh in upam, da bo tako tudi letos. V prostem času rad kolesarim, moj hobi pa so avtomobili in motocikli. Zanima me njihov razvoj, obnova in predelovanje.

Šolanje bom nadaljeval v Celju na tehniški gimnaziji Lava, ki ima zame zanimiv program izobraževanja. Po končani srednji šoli se nameravam vpisati na fakulteto za strojništvo v Ljubljani. Po končanem šolanju želim opravljati poklic strojnika pri razvoju avtomobilov. Moji načrti za zasebno življenje so, da bi si ustvaril družino in imel ter obnavljal zanimive avtomobile ter motocikle.

Vsak se enkrat znajde na razpotju oziroma v trenutku, ko mora sprejeti odločitev, kako nadaljevati svoje življenje. Zame se bo osnovna šola kmalu zaključila, s tem se bo zaključilo tudi posebno obdobje v mojem življenju, ko se z nekaterimi prijatelji po vsej verjetnosti ne bomo nikoli več družili. Malo me je strah glede tega, kaj bo zdaj z mano in ali sem naredil pravo odločitev v življenju. Moj nauk v življenju je, da po dežju vedno posije sonce.

Gašper Rosenstein, 9. b

Sem Iza Leskošek in sem devetošolka na Osnovni šoli bratov Letonja v Šmartnem ob Paki. To šolo obiskujem že od samega začetka in sem do zdaj bila vsa leta odlična učenka veliko. Učenje mi dnevno ne vzame veliko časa. Šolskih tekmovanj se sedaj ne udeležujem, ko sem bila v nižjih razredih, pa sem velikokrat tekmovala na Cankarjevem tekmovanju in v matematiki.

Ples treniram sedem let in se še danes udeležujem raznih tekmovanj, po pouku pa hodim na treninge, kjer odmislim vse in uživam. Rada se ukvarjam s športom, pet let pa sem obiskovala tudi Glasbeno šolo Fran Korun Koželjski v Velenju, kjer sem se učila igranja prečne.

Po končani osnovni šoli bom nadaljevala svoje šolanje na 1. gimnaziji v Celju. Za to srednjo šolo sem se odločila predvsem zato, ker je veliko poudarka na športu, sama šola pa mi daje zelo dobro energijo. Za dosego svojega cilja pa se bom po končani gimnaziji najverjetneje vpisala na fakulteto. Na kateri »faks« še ne vem, zanima pa me pravo, zobozdravstvo, veterina ali pa farmacija. Moja želja je, da bi fakulteto obiskovala v tujini. Kateri poklic bom opravljala, trenutno še ne vem, saj menim, da imam za to še dovolj časa. Svojih načrtov o zasebnem življenju še nimam, želim pa si, da bi ob sebi imela družino, partnerja in poklic, ki bi ga z veseljem opravljala. Mislim, da je ta naslov Na razpotju primeren za to besedilo, saj nam življenje velikokrat ponudi več poti. Moji občutki o zaključku osnovne šole so veseli, hkrati pa tudi žalostni, saj se s tem končuje neko obdobje v mojem življenju. Moje življenjsko vodilo oziroma moto pa je, da vsak živi samo enkrat, zato uživaj življenje.

NA RAZPOTJU

Julija bom dopolnila petnajst let, takrat že ne bom več osnovnošolka. To bodo moje zadnje brezskrbne počitnice pred novim poglavjem v življenju. Devet let šolanja na Osnovni šoli bratov Letonja, pa še prej leta v vrtcu Sonček, so med nami stkala močna prijateljstva, za katera upam, da se obdržijo. V času osnovne šole sem obiskovala tudi glasbeno šolo ter igrala klavir, a v tem nisem videla prihodnosti. Mogoče mi je žal, da se nisem resneje odločila za kak šport, a rekreativno se lahko ukvarjam s čimerkoli. Med mojimi najljubšimi premeti je zagotovo likovni pouk, učiteljici sta me spodbujali in v meni zaznali kanček umetniške žilice. Tudi zaradi tega in zaradi želje po oblikovanju in ustvarjanju sem se vpisala v umetniški oddelek (likovna smer) Gimnazije Šolskega centra Velenje.

Kaj naj pričakujem od gimnazije? Vem, da ni enostavno, vem pa tudi, da se s pridnim delom vse da. Tudi moj brat obiskuje športni oddelek iste gimnazije in mislim, da mu je na šoli zelo lepo. Na informativnem dnevu sem izvedela, da ne bo toliko naravoslovnih predmetov kot v splošnem oddelku ter se bomo več ukvarjali z likovno umetnostjo, zgodovino, arhitekturo itd. Sicer pa na koncu vsi zaključimo gimnazijo s splošno matura, zato so odprte poti za vsak študij. Od gimnazije pričakujem, da bomo veliko potovali, da si bom razširila obzorje, se naučila veliko novega ter spoznala nove ljudi. V življenju je potrebno delati korake naprej, saj lahko vplivamo samo na sedanost. Preteklost je mimo, prihodnost pa si še krojimo.

Moja prihodnost ... Hmm, ne vem še točno. Verjeno bom izbrala fakulteto, ki bo povezana z oblikovanjem – ali bo to oblikovanje oblačil, industrijsko oblikovanje ali celo oblikovanje zob.

Študirati si želim v Ljubljani ali celo v tujini, za kar se bom seveda morala potruditi in čim bolje opraviti z gimnazijo. Želim si tudi izkušenj iz tujine, videti svet in mogoče celo živeti na podeželju v Italiji ali Franciji, kjer bi v miru ustvarjala in prodajala svoje izdelke, druga možnost pa je življenje v velemestu in nešteto odprtih možnosti. No, najbolje bi bilo imeti stanovanje v velemestu in hiško na podeželju.

Do sedaj so se o velikih stvareh namesto mene odločali starši, prihaja pa čas, ko se bom o vse več stvareh odločala sama. Prva odločitev glede šole je že padla na moja ramena in seveda ne vem, ali je prava ali ni. Odrasli ti lahko svetujejo, ampak morajo biti samo mentorji, ki te pravilno vodijo do cilja. Namesto nas se ne morejo odločati. Pot si utiraš sam, včasih tudi padeš, se potem pobereš, a vse to je del življenja. Trenutno sem vznemirjena, ker bo septembra vse na novo, po drugi strani pa me je tudi strah tega in čutim praznino ob zapuščanju starega, že znanega. Menim, da je po devetih letih res že čas za spremembe. Osnovna šola je bila lep del mojega življenja ... dobrodošla srednja šola.

Julija Glojek, 9. a

Sem Jurij Napotnik ter obiskujem 9. razred OŠ bratov Letonja. OŠ bratov Letonja je kar povprečna šola, kjer se s pridnim učenjem veliko naučiš. Čez vsa leta ocenjevanja imam 4-krat pravdober, 2-krat odličen uspeh, zdaj pa še samo 9. razred.

Od vsega me najbolj interesirajo računalniki, pametni telefoni, vesolje ter računalniški program; s takimi in ostalimi podobnimi stvarmi se rad ukvarjam. Šolanje bom nadaljeval v Šolskem centru Velenje na elektro in računalniški šoli, program računalniški tehnik. Prav za to sem se pa odločil zaradi dveh razlogov:

1. saj se na tehnologijo oz. računalnike spoznam in se pri tem tudi zabavam,
2. na to šolo hodi moj brat, ki ga imam za vzor.

Za poklic še nisem povsem prepričan, ampak vem, da si želim nekaj, kar bo povezano nasplošnoz računalniki, s kodiranjem in podobnim. Pri kodiranju se programira igre, ustvarja in vzdržuje spletne strain ... Zanima me pa tudi računalniška oprema, delovanje posameznih delov in delovanje celotne naprave.

Ko končno končam šolanje, dobim službo itd., je v planu, da se preselim v drugo državo, kjer bom imel dobro, zabavno službo ter zaslužil dovolj denarja za preživetje. Služba pa ne bo edina stvar, ki jo bom počel takrat, ampak si bom vzel veliko časa tudi za prijatelje, s katerimi bomo počeli veliko stvari, vse od igranja igrice na računalniku do potovanja in vsega drugega, kar nam bo zabavno.

Kmalu bo prišel čas, ko bomo vsi šli vsak v svojo smer, zato tudi takšen naslov. Prijateljstva bodo ostala, kakršna so zdaj. To je nekakšen konec ene dobe naših življenj; sprva bo težje, ampak bo vsem uspelo priti do tega, česar si želijo, in vsi bomo ostali prijatelji ali pa vsaj znanci.

Kot devetošolec imam dober občutek glede prihodnosti, po koncu se bo začel nov del življenja, nekaj novega, kot nov začetek. Mene v življenju vodi to, da vem, ko se ena vrata zaprejo, se druga odprejo; tako bo ta prehod iz osnovne šole v srednjo.

Jurij Napotnik, 9. b

Živijo! Jaz sem Kaja Rusmir in štejem petnajst let. Sem zgovorna, ambiciozna in polna želja po odkrivanju novih stvari. Živim z motom "Enkrat se živi!" in priznam, da mi ta moto včasih nakoplje težave. Rada sem radovedna in poredna, rada raziskujem in spoznavam, rada sem vpletena v čim več stvari in dogajanj, rada pa imam tudi svoj mir in sprostitev. Uživam, ko se na nebu svetlika sonce in ko ponoči zvezdice plešejo. Občudujem naravo in vse njene zmogljivosti. Veliko dam na sebe, saj se imam rada in rada namenim čas sebi. In ni mi težko, ko sem sama, saj se takrat iskreno počutim najbolje. Rada pa imam tudi družbo in druženja, že en sprehod s pravo osebo mi lahko polepša dan.

Sem čisto tipična najstnica, ki raziskuje, kaj v življenju si želi doseči in pridobiti, najstnica, ki raziskuje, kaj sploh je življenje, ter najstnica, ki si želi, da bi vedno plula proti cilju ter nikoli ne zašla s poti in vedno bila ponosna na to, kar je bila, kar je in kar bo. Najstnica, ki še odkriva sebe, odkriva ljudi okoli sebe in posledično odkriva Svet.

Sem Kaja in trenutno se nahajam na svojem življenjskem razpotju.

Trenutno se mi odštevajo dnevi in še malo in bo za mene še zadnjič odzvonil moj osnovnošolski zvonec in bom postala samo še ena učenka, ki je nekdej hodila na osnovno šolo. Iskreno, ne morem strniti vseh svojih misli in občutkov ob zaključevanju tako velikega in obširnega poglavja.

Moja osnovnošolska leta so bila res lepa (sedaj se počutim zelo staro, ko takole pišem) in vedno se jih bom spominjala s krasnimi spomini. Obiskujem (samo še par tednov) Osnovno šolo bratov Letonja.

Ta šola mi je dala res veliko. To ni bila samo šola in samo ustanova, v katero sem morala hoditi 9 let. To je bil hram učenosti, pa ne samo šolske, tudi življenjske. Okolje, kjer so se stkala prva večja prijateljstva in prve simpatije. Spomini mi kar bežijo skozi glavo in ne morem verjeti, da je vse minilo tako hitro in da še malo, pa si bomo za vedno pomahali v slovo.

Še zdaj imam pred očmi, kako so me poklicali na prvi šolski dan v moj razred in moj drugi dom za naslednjih 9 let. Moj razred je bil res poseben in to v dobrem smislu. Veliko smo skupaj preživeli, tako lepih kot tudi manj lepih trenutkov, ampak važno je bilo, da smo si na koncu vedno lahko podali roko in si pogledali v oči. Oni niso bili le moji sošolci, bili so tudi prijatelji, na katere sem se lahko vedno zanesla. Želim si, da bi vsak lahko vsaj enkrat prišel v tako toplo in prijetno skupnost in imel možnost deliti razred s tako čudovitimi ljudmi. Nismo vedeli, da delamo spomine, mi smo se »sam meli fajn.«

Moje ocene so mi bile vedno pomembne, pa ne zato, ker bi od doma čutila pritiske staršev, ki jih res na srečo (hvala staršema) nikoli nisem čutila, in ne zato, ker sem se hotela dokazati drugim, ampak zato, ker sem enostavno vedela, da jaz to zmorem in da si jaz to želim. Dostikrat sem bila v skrbeh zaradi njih, ampak sem se navsezadnje vedno potrudila. Čeprav sem mnenja, da ocena ne naredi človeka, menim, da z učenjem pridobiš neke sposobnosti in vrednote za življenje. Vsa leta sem lahko bila ponosna nase in na svoje ocene, saj sem na koncu vedno dosegala kriterije za odlično učenko. Najslajši in najlepši del pa mi je vedno bil, ko sem na koncu leta stopila na oder odličnjakov z ravnateljem. Vsa ponosna sem vedno držala svoje spričevalo in vedela, da sem vanj vložila veliko truda. Takrat sem vedela, da se je vse izplačalo.

Šola je vedno bila in vedno bo prostor, kjer otrok začne odkrivati svoje talente, sposobnosti in spoznavati stvari, ki ga delajo srečnega. Naša šola je učencem vedno ponujala veliko podlago za odkrivanje svojih skritih talentov. Na šoli sem bila rada aktivna tudi sama. Obiskovala sem veliko krožkov, ampak sem na koncu le našla svojo ljubezen do igranja, nastopanja, govorjenja in pisanja, zaradi česar sem zelo hvaležna šoli, da mi je pomagala pri vsem tem in da sem lahko odkrila svoj talent in ljubezen do vsega tega. Mislim, da je to nekaj, s čim bi se v bodočnosti z veseljem ukvarjala, in nekaj, s čimer se bom.

Ponosna sem na vse predstave, na vse vodene prireditve in vse dogodke, pri katerih je bila prisotna moja malenkost. Ne morem vam opisati veselja in metuljčkov, ki jih začutim pod odrskimi lučmi.

Uspešna sem bila tudi na tekmovanjih iz Cankarja, kjer sem vsako leto dobila priznanje, na kar sem izredno ponosna. Tekmovanje je bilo vedno zanimivo in z vsakim odpisanim "cankarjem" sem spoznala, kako dobro mi tečejo besede, in vedno sem bila zadovoljna s svojimi deli ter posledično tudi rezultati. Še enkrat pa poudarjam, da so mi največ na šoli pomenile vse predstave, vsi nastopi in vsi ti lepi programi, ki jih bom za vedno nosila s seboj. In nekega dne vem, da se bodo vsa moja prizadevanja obrestovala.

Kljub temu da se zaključuje zelo lepo in dolgo poglavje v mojem življenju, pa prihaja nasproti še eno veliko, morda še večje poglavje v moji zgodbi. V septembru me namreč čaka srednja šola in z njo vse nore avanture in pa še več sedenja za mizo. Zelo sem neučakana in že se potihoma topim v mislih, ki se mi porajajo po glavi glede srednje šole.

Večina ljudi pravi, da je srednja šola najboljše obdobje v tvojem življenju, kar mi je povzročilo velika pričakovanja. Zato sem se odločila, da bom svoje izobraževanje nadaljevala na Gimnaziji Velenje.

Gimnazija Velenje me je navdušila zaradi vsega, kar ponuja. Od vseh šolskih dejavnosti do dogodkov, ki se odvijajo med letom, do raznih ekskurzij in potovanj ter odličnih rezultatov na maturi, ki je zelo pomembna za nadaljnje izobraževanje. Za gimnazijo pa sem se odločila zato, ker se mi zdi, da bi s pridobljenim znanjem v gimnaziji lahko prišla na zelen »faks«, prav tako še nisem prepričana, kaj bi si želela opravljati v prihodnosti. Gimnazija se mi zato zdi super odločitev, saj imaš 4 leta dlje za razmišljanje, sproti pa spoznaš in odkrivaš še več stvari, ki bi ti morda lahko pomagale odkriti pravi odgovor.

Na gimnazijo sem pripravljena in vem, da ta zavzema veliko prostega časa in da je precej naporno, ampak sem mnenja, da se s trdim delom vse da. Sem skrbna učenka, tako da sem vajena sedeti za mizo in ta mi ne predstavlja kakšnih večjih problemov.

K izbiri gimnazije so mi pomagali tudi dijaki, ki jo obiskujejo, saj so mi odgovorili na vsa možna vprašanja in predstavili šolo v najboljši luči.

Najbolj me nasmeji misel na to, kako sem nekaj let nazaj cela prepričana trdila, da jaz pa nikoli ne bom šla na gimnazijo, ampak vsi poznamo stari pregovor, ki pravi, da se zarečenega kruha največ poje.

Načrtov za po srednji šoli še nekako nimam, vem le, da bom najverjetneje nadaljevala izobraževanje na faksu. Čedalje bolj me mika faks psihologije.

Svoj študij vidim nekje v Ljubljani.

Po končanem faksu pa bi si rada izpolnila svoje velike dolgoletne sanje, in sicer za nekaj let bi šla živeti v tujino. Moji dve sanjski destinaciji za življenje sta Italija in Španija.

Glede svoje poklicne kariere in poklica, ki bi ga želela opravljati v prihodnosti, še nisem povsem prepričana. Želim si le, da bom srečna z delom, ki ga bom opravljala, in da bom to počela s srcem. Izbrano delo pa se bo definitivno nanašalo na moja področja, ki me veselijo in na katerih sem najbolj uspešna.

O svojem zasebnem življenju bi na hitro le dodala, da si želim, da bo potekalo v taki smeri, kot poteka sedaj. Želim si le živeti svoja najlepša leta najbolje, kar se da, s svojimi najbližjimi in prijatelji. O družini sploh še ne razmišljam, saj se počutim premlada za take misli in menim, da imam še veliko časa v prihodnosti. Čeprav sem rada organizirana in mi brez tega gre vse narobe, se še vedno rada prepustim toku življenja in želim, da me v take malo daljše vode odpelje sam. Všeč mi je misel "go with the flow" in mislim, da se s spontanostjo rodijo najboljši spomini in doživetja. Zato se bom v prihodnosti trudila biti čim bolj spontana.

V besedilo sem strnila doživetja, spomine, občutke in vse svoje misli za mojo preteklost in bodočnost, ki sledi. Trenutno sem na velikem življenjskem razpotju in vse, kar si želim, je le, da se bo to razpotje končalo tako, kot se mora in tako kot mi je namenjeno in zapisano nekje gor pri zvezdici po imenu Kaja.

Sem Loti Kovačič in Osnovno šolo bratov Letonja sem začela obiskovati leta 2013, ko sem imela samo 6 let. Že od začetka nisem marala šole zaradi ocen in sem raje ostajala doma. Ko sem dopolnila 7 let, sem začela obiskovati tabornike, kjer sem se zelo zabavala in spoznala veliko novih ljudi, ki so kasneje postali tudi moji prijatelji. Kasneje pa sem poleg tabornikov začela hoditi na atletiko, a mi tam ni bilo preveč všeč, zato sem se po enem letu izpisala iz obeh dejavnosti. Čez nekaj let pa sem se vpisala na gasilske vaje in ugotovila, da imam zelo rada živali. Šolanje po dokončani osnovni šoli bom nadaljevala v Celju na šoli za hortikulturo in vizualne umetnosti v smeri hortikulturenega tehnika. Za to šolo sem se odločila, ker rada preživljam čas zunaj v naravi in se rada ukvarjam s sajenjem in z oskrbo različnih rastlin.

Po končani srednji šoli pa se bom vpisala na fakulteto. Kot poklic bi najraje opravljala delo v arboretumu, ker je tam zelo lepo in opravljaš delo na prostem in v naravi, kar me zelo veseli.

Svojo življenjsko zgodbo želim nadaljevati s stalno službo, z opravljenim vozniškim izpitom ter ustvarjeno družino, s katero bi potovali po celem svetu, hišo pa bi si zgradila v neki tuji državi na obrobju mesta. Seveda pa po vsem tem času ne bom pozabila svojih prijateljev ter ljudi, ki so mi stali ob strani.

Naslov besedila pa si pojasnujem kot to, da bomo sošolci, ki smo se družili in poznali 9 let, šli vsak na svoje in bomo začeli novo poglavje v življenju, kar pomeni, da nekaterih od njih ne bom več videla. To me naredi zelo žalostno.

Moj življenjski moto je: » Nikoli ne obupaj ne glede na to, v kakšnem položaju si, saj boljši dnevi prihajajo.

Loti Kovačič, 9. a

Sem Luka Polak Rožič in sem učenec 9. b razreda na OŠ bratov Letonja Šmartno ob Paki. Sem poslušen učenec in rad pomagam vsem, ki me vprašajo. Imam odličen uspeh in se rad naučim snov temeljito. Poleg šole hodim tudi v glasbeno šolo, kjer igram klarinet. V glasbeno šolo hodim že osem let in imam eno zlato plaketo ter več pohval za sodelovanje na revijah Foks (to so tekmovanja za pihalce). Poleg šole in glasbene šole še treniram tenis in z bratom občasno igram tudi nogomet ter košarko. Zelo sem zainteresiran tudi za medicino in tehnologijo.

Po končani osnovni šoli nameravam iti na splošno gimnazijo v Velenje. To šolo sem izbral zaradi bližine, ker mislim, da je zelo dobra šola in ker si želim postati zdravnik.

Na srednji šoli si želim imeti odličen uspeh, spoznati nove ljudi, stkati nova prijateljstva in se veliko naučiti za življenje.

To bo tudi začetek novega obdobja v mojem življenju, saj se bom moral posloviti od starih prijateljev, imel bom novo okolje in nove učitelje, vendar se bom že znašel, saj bom pridobil nove prijatelje, se navadil novega okolja in živel po življenjskem vodilu svojega očeta »Ne popušat!«.

Po končani srednji šoli pa si želim iti na medicinsko fakulteto v Ljubljano in postati zdravnik. Zdravnik si želim postati, da bi lahko pomagal ljudem in jim izboljšal življenje. Poleg tega sem si izbral tudi zato, ker sta moj stric in teta prav tako zdravnika in se mi to zdi zelo plemenit poklic, da postavljaš dobrobit drugih pred svojo. Po končani fakulteti pa nameravam iti na specializacijo za internista (zdravnik za pljuča, srce ...) ali pa za kirurga. Za zdaj še nisem čisto odločen, v katero smer bi odšel, vendar se bom s časom že odločil.

Po specializaciji bom pa lahko postal zdravnik in se posvetil službi in zasebnemu življenju. v

Rad bi živel v hiši na podeželju, rad bi se poročil in imel 3 otroke. Rad bi tudi potoval, se družil s prijatelji, z otroki, ženo itd. Rad bi živel polno in veselo življenje. Mojemu spisu je naslov Na razpotju, saj se v mojem življenju začneja novo obdobje in bom v njem pogosto na razpotju, recimo, v katero srednjo šolo naj grem.

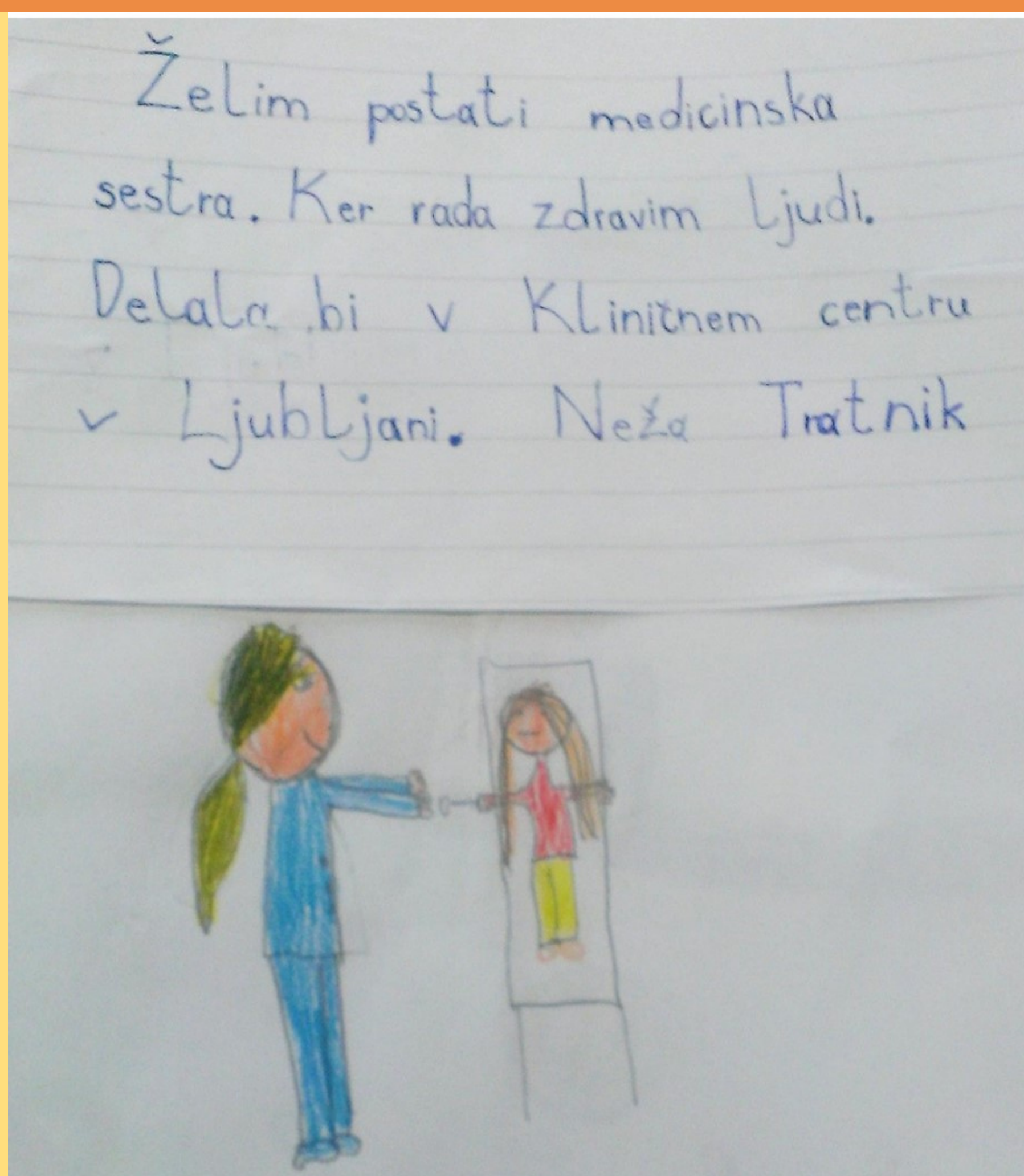
To je moje razmišljanje o mojem življenju in prihodnosti. In ne pozabite, vse je možno, če se potrudite in si to zelo močno želite.

Sem Neža Tratnik, učenka devetega razreda Osnovne šole bratov Letonja v Šmartnem ob Paki. To šolo obiskujem že od začetka svojega šolanja, v šoli pa imam večinoma dobre ocene. Najbolje mi gredo družboslovni in naravoslovni predmeti. Odbojko treniram že sedem let in se vsak vikend udeležujem turnirjev, treninge pa imam štirikrat na teden. Včasih je težko uskladiti šport in šolo, ampak sem vztrajna in si poskušam organizirati čas. Zelo rada imam šport in glasbo, ki jo večino časa poslušam.

Po končani osnovni šoli imam namen šolanje nadaljevati na srednji zdravstveni in kozmetični šoli v Celju. Za to šolo sem se odločila, ker že od malega rada pomagam ljudem in me zelo zanima vse v povezavi z zdravniki in zdravljenjem človeškega telesa. Ker pa je tudi moja mama medicinska sestra, je verjetno na mojo odločitev vplivalo tudi to. Kljub temu pa še ne vem, ali bi vse življenje delala v zdravstvu, saj me zanima tudi delo s predšolskimi otroki. Namen imam iti na fakulteto, ampak še ne vem na katero. Kateri poklic bom opravljala še ne vem, verjetno pa bom delala v zdravstvu ali z otroki. Za prihodnost v zasebnem življenju nimam velikih načrtov, vem le, da si želim ustvariti ljubko družinico in biti najboljša mama do svojih otrok. Seveda pa upam, da bom opravljala poklic, ki mi bo všeč.

Menim, da je naslov spisa primeren, saj nam življenje ponudi veliko poti, nikoli pa ne vemo, če je ta, za katero smo se odločili, pravilna. Ker se mi čas v osnovni šoli izteka, sem hkrati vesela in žalostna, saj se zaključuje zelo lep del mojega življenja, v katerem sem veliko doživela in ga nikoli ne bom pozabila. Imam veliko srečo, ker sem spoznala veliko prijateljev, ki jih imam zelo rada, in upam, da bom z njimi ostala v stiku. Za konec pa še moj moto: »Če si srečen v tem, kar počneš, ti nihče ne more reči, da nisi uspešen.«

Neža Tratnik, 9. b

Sem Ožbej Ramšak in skupaj z družino živim na manjši kmetiji v Skornem, ki je majhna vasica v občini Šmartno ob Paki. Obiskujem 9. razred Osnovne šole bratov Letonja, torej bom kmalu zaključil osnovno šolo.

Svojo pot izobraževanja bom nadaljeval na Šolskem centru Velenje, in sicer smer računalništvo. Smer računalništva sem izbral, ker me navdušujejo računalniki in delo z njimi.

Vendar je moj končni cilj, da postanem najmanj inženir kmetijstva, zato imam namen šolanje po srednji šoli nadaljevati na Fakulteti za agronomijo.

Rodil sem se brez desne podlahti in dlani, zato svoje nadaljnje izobraževanje prilagajam svojim fizičnim sposobnostim in bom združil računalništvo s kmetijstvom, ki me veseli.

Kmetijstvo je zahtevno in zahteva veliko fizične moči in konec koncev obe roki, ampak zaradi vzgoje in vztrajnosti mojih staršev, kljub temu opravljam vsa dela, kot ga opravlja nekdo, ki ima obe roki. Veliko časa, ki ga ne namenim računalniškim igricam, posvetim kmetiji.

Očetu pomagam pri kmetijskih opravilih, kot je košenje trave, grabljenje sena, sajenje krompirja, spuščanje živine na pašo in vožnja s traktorjem, seveda je slednja dovoljena le, ko je z mano oče.

Vsa opravila večkrat tudi posnamem in te videoposnetke nato združim in uredim ter jih objavljam na spletu. S tem sem si pridobil veliko ogledov, prijetnih komentarjev ter željo po uspehu v kmetijstvu. Vsi moji hobiji so tako tesno povezani s poklicem, ki si ga želim v prihodnje opravljati. Tako sem se odločil, da izkoristim obe želji in hobija ter si pridobim izobrazbo na obeh področjih.

Ob misli, da bom čez slab mesec zaključil pomembno poglavje svojega življenja, me kar zmrazi. V vseh teh letih šolanja sem si prislužil lep uspeh, veliko prijateljev in prijateljic ter izkušenj. Če pogledam nazaj in pomislim, kaj vse sem doživel na tej šoli, od uspehov in neuspehov, menim, da sem jo kar dobro odnesel.

Pridobil sem si trdo kožo, pogum, znanje ter najpomembnejše, znam se postaviti sam zase. Za to obdobje svojega življenja sem neizmerno hvaležen. Čas zelo hitro mineva in ostaneš na razpotju med življenjem, ki ti je znano, in rutino, kar mi je predstavljalo zadnjih 9 let, in nečim novim.

Včasih ne vem, kaj pričakovati v življenju, in zdi se mi dobro, saj se lahko samo tako veselim, kaj mi bo življenje prineslo. Opazujem brata in sestro, ki sta že odrasla, in oba delata, kar ju veseli.

Domen je diplomiran računalničar in je že zaposlen, Janja pa je drugi letnik študija predšolske vzgoje in zelo uživa v delu z otroki.

Zaradi tega se srednje šole in novega poglavja v svojem življenju, ki ga začnem jeseni v srednji šoli, še bolj veselim. Veliko upanja polagam v to, da mi bo šola všeč in da se bom znašel v vsem kaosu, ki mu pravimo življenje.

Vem, da mi bo uspelo, saj sem borec, ki mu družina stoji ob strani.

Ožbej Ramšak, 9. a

Sem Eva Herlah. Šolam se na Osnovni šoli bratov Letonja Šmartno ob Paki. Tu sem odraščala, spoznala prijatelje in se naučila marsičesa. Šola mi ne predstavlja prevelikega napora, saj si stvari hitro zapomnim in tudi problemov z učenjem nimam. Vse od tretjega pa do osmega razreda sem bila po uspehu odlična in tudi to leto ciljам na to. Imam odlične ocene in velikokrat me zato pohvalijo, vendar sem sama nad sabo jezna ob vsakem še tako malem spodrsaljaju. Sem perfekcionista.

Ob šoli še igrām klavir v glasbeni šoli. To leto zaključujem 8. razred in s tem višjo glasbeno šolo. Klavir igrām rada in ob igranju se sprostim. Ob šoli, če mi ostane kaj prostega časa, predvsem rada berem in rišem. Ko berem, sem v drugem svetu.

Lahko si predstavljam stvari, ki se mi mogoče ne bodo nikoli zgodile, in se uživim v like. Podobno je pri risanju, lahko se sprostim in uživam, sama v miru.

Najraje rišem s svinčnikom, pri čemer pogosto samo "čečkam".

Šolanje bom nadaljevala na Gimnaziji Celje Center, umetniška gimnazija, likovna smer. Prav pri izbiri srednje šole sem bila na največjem razpotju, saj sem šele pred kratkim spoznala, kaj me zares veseli. Na začetku sem mislila, da bom postala fizioterapevtka, saj so mi vsi govorili, kako lep poklic je, zato sem to podzavestno sprejela. Vse se je spremenilo v 9. razredu oz. med poletnimi počitnicami iz 8. v 9. razred. Mislim, da sem se v tem času najbolje spoznala, ugotovila, kaj v življenju hočem in česar ne. Želim postati arhitektka ali kaj podobnega temu poklicu in mislim, da bom z izbrano šolo in programom dobila ustrezno podlago ter izobrazbo za nadaljnje šolanje. Po končani srednji šoli bi se rada vpisala na fakulteto za arhitekturo v Ljubljani. Sama sebe se vidim v poklicu, povezanem s čim takim, če pa si slučajno premislim, je ta srednja šola dovolj splošna za nadaljevanje šolanja v kakšni drugi smeri. Mislim, da ni narobe, če si sčasoma premisliš in preizkusiš še kaj drugega. Ko si mlad, moraš poskusiti čim več stvari, da najdeš svojo strast in tisto, kar v življenju res želiš početi. Arhitektura in nasploh umetnost mi je všeč, ker se lahko izrazim takšna, kot sem, zato tudi najraje ustvarjam sama, brez pritiska, da bi me kdo obsojal. Pri umetnosti si lahko natančen, lahko pa čisto abstrakten. Rada sem natančna, saj mi daje to nek pregled in urejenost in mislim, da je to ena mojih boljših lastnosti.

V prihodnosti bi si rada v zasebnem življenju ustvarila družino in našla nekoga, ki mi bo stal ob strani v dobrem in slabem. Sem večni romantik in eden mojih največjih strahov je, da ne bi našla nekoga, s katerim bi se lahko postarala.

Mislim, da je v življenju veliko razpotij, vendar verjamem, da se s prvimi ljudmi, ki ti pomagajo in stojijo ob strani, prav odločiš. Zame se začelja novo obdobje v življenju, spoznala bom nove ljudi, ustvarila nova prijateljstva. Definitivno bom pogrešala svoje sedanje sošolce, saj smo pravzaprav skupaj odraščali, upam pa, da se bom med nove sošolce prav tako vključila.

Moje vodilo za naprej v življenje je: "Vedno je lahko še slabše", kar se bo večini ljudi zdelo pesimistično in negativno, a jaz na to gledam s pozitivne strani. Moje razmišljanje je tako, da bi lahko bilo še slabše, ampak ni, ker si ti tako naredil in ker je zares dobro. Lahko bi bilo slabše, pa ni, in to zaradi tebe. Verjetno pa sem si ta moto izbrala zaradi čiste zabave in sarkazma, ki je v moji osebnosti. Prihodnosti me ni strah in naredila bom vse, da dosežem svoje sanje.

Eva Herlah, 9. b

Sem Sara Kropovšek in obiskujem 9. a razred OŠ bratov Letonja. Moje šolanje se je začelo leta 2013. Moj uspeh ni bil ravno odličen, a sem vseeno bila z njim zadovoljna. Obiskovala sem tudi hip hop, atletiko in gasilske vaje, ampak sem spoznala, da me to pravzaprav ne osrečuje. Sedaj že 6 let treniram judo in hodim na tekmovanja, se borim in dosegam nove cilje. Predvsem rada potujem po svetu in imam rada živali. V devetih letih sem spoznala veliko dobrih sošolcev in sošolk in z njimi ustvarjala številne nepozabne spomine, zato mi je težko, ko pomislim, da so to naši zadnji dnevi skupaj. Šolanje bom nadaljevala kot ekonomistka na Šolskem centru Velenje. Svoje odločitve za vpis v ta program ne obžalujem, saj bi rada pridobila znanja na področju računovodstva, prava, osebnih financ in še česa.

Po končani srednji šoli nameravam nadaljevati izobraževanje na višješolskem študijskem programu in se zaposliti v kakšnem podjetju ali pa si ustvariti kaj svojega. A za to se bom še morala potruditi in ne obupati. Ko bom finančno sposobna, si želim ustvariti dom in družino ter omogočiti sebi in svoji družini popolno življenje.

S tem seveda ne mislim hiteti, saj zame uspeh pomeni, da greš od neuspeha do neuspeha, ne da bi pri tem izgubil voljo

Sara Kropovšek, 9. a

FRIZERKA PSOV
MOJE DELO BO STIŽENJE PSOV.

SARA

Sem Tajda Ramšak, obiskujem 9. razred OŠ bratov Letonja. Svoje šolanje sem začela leta 2013, ko sem bila stara 6 let. Že na začetku mi je učenje šlo dobro od rok, zato s šolo nikoli nisem imela težav. V šoli sem imela veliko prijateljev in sem jo obiskovala z veseljem. V drugem razredu sem se začela učiti plesa. Po enem letu mi ni bil več zanimiv, zato me je mami izpisala iz te plesne šole. Po nekaj mesecih me je vpisala v drugo plesno šolo, kamor hodim še danes in v plesu zelo uživam. Poleg plesa me zanima tudi umetnost in fotografija, rada pa se ukvarjam tudi z otroki in živalmi. Svoje šolanje bom nadaljevala v SŠ za oblikovanje in fotografijo Ljubljana. Vpisala sem se v program grafičnega oblikovalca. To šolo sem izbrala, ker rada ustvarjam nove dizajne, rišem, slikam in podobno. Prav tako pa bi se rada naučila risanja z računalnikom. Če srednjo šolo uspešno opravim, je moj namen vpis na fakulteto za arhitekturo. Šolanja ne bi zaključila po tem, temveč bi nadaljevala na fakulteti za notranje oblikovanje. Moj končni cilj je dobiti službo kot arhitektka in nekega dne mogoče imeti celo svoje podjetje. V svoji službi bi risala načrte za gradnjo stavb in objektov ter jih tudi opremila v notranjosti. Takšne stvari me zelo zanimajo.

Svoje zasebno življenje želim pričeti, ko bom finančno sposobna. Moj načrt je opraviti vozniški izpit za avto in motor do osemnajstega leta. V prihodnosti si želim zgraditi svoj avtodom in z njim potovati.

Po potovanjih bi načrtovala hišo v predmestju in si poiskala stalno službo nekje blizu.

Naslov me spominja na našo situacijo sedaj. Vsi moji sošolci, ki sem jih spoznavala skozi leta osnovne šole, gredo vsak v svojo smer. Prav vsak od nas se je to leto srečal z razpotjem, kam se vpisati. Nekaterih od mojih sošolcev mogoče ne srečam več. Vse bom morala začeti znova in spoznati povsem nove ljudi, kar pa me, če povem po resnici, prav malce straši.

Moj življenjski moto je: "Cilje si zastavljaš sproti in ko te uresničiš, si zastavi nove!"

Tajda Ramšak, 9. a

Moje šolsko življenje se je začelo leta 2013, ko sem prvič vstopila v čisto pravo učilnico. Spomnim se le nekaj utrinkov iz tistega dne, saj je od takrat minilo že celih devet let.

Prvi razred je bil nekaj čisto novega, razburljivega in hkrati nekaj zelo strašnega za nas vse. Seveda še imam nekaj spominov iz našega prvega leta šole, kot so zlate in črne pike, igranje na terasi in igrišču ter dnevi igrač, katerih smo bili vsi veseli.

Zdi se mi, da sta moji prvi dve leti minili zelo hitro. Nisem imela veliko težav, razen seveda pri pisanju črk in števil, kjer sem porabila veliko časa, saj sem bila prepričana, da morajo biti vse popolne in enake računalniški. Prvič, ko sem se začela zavedati, da gre sedaj čisto zares, pa je bilo v tretjem razredu. Dobili smo namreč ocene. Spomnim se, kako strah me je bilo prvega testa in spraševanja. Tudi teh sem se navadila in tretji razred zaključila kot odlična učenka.

Predmeti so se nam menjevali, stopnjevali in postajali vedno težji.

Vmes sem tudi jaz imela težave z nekaterimi, predvsem naravoslovjem, ki mi, roko na srce, res nikoli ni ležalo. Mislim pa, da sem bila še vsako leto do zdaj kos izzivom in končala razred zadovoljna.

Ob šoli sem imela tudi druge interese in krožke, ki sem jih rada obiskovala. Prvih nekaj let sem se ukvarjala z nogometom, potem z rokometom in nazadnje z odbojko. Zelo rada imam tudi glasbo, zato sem že od vrtca hodila k pevskemu zboru. Kot otrok sem bila tudi zelo ustvarjalna in polna idej. Glasbo imam še vedno zelo rada, a pevskega zbora ne obiskujem več. Preživim pa veliko časa na večernih sprehodih s psom ali pa z branjem knjig.

Med branjem se vedno sprostim in pobegnem v povsem drug svet. Zdi se mi, da imam tudi sama zelo bujno domišljijo in si tako predstavljam različne scenarije in zgodbe, ki jih včasih tudi zapišem. Mogoče me moja ljubezen do branja še kam pripelje v prihodnosti.

Z letošnjim letom zaključujem prvo in zelo pomembno obdobje svojega življenja. Po končani osnovni šoli sem se odločila, da bi šolanje nadaljevala na 1. gimnaziji v Celju oz. t. i. Kajuhovi gimnaziji. Zanj sem se odločila, ker ima vse, kar si najbolj želim. Ima programe z izmenjavami, veliko tujih jezikov, raznih ekskurzij in obšolskih dejavnosti.

Moji načrti po srednji šoli pa so še vedno vprašanje. Eden od njih je, da grem po šoli študirat angleščino in se za nekaj časa zaposlim kot prevajalka, potem pa nadaljujem, v katerokoli smer me bo to peljalo. Drugi načrt je, da grem na študij psihologije. Ta smer se mi zdi zelo zanimiva, saj me razmišljanje drugih ljudi precej fascinira. Razmišljala sem tudi o bolj ustvarjalni poti. Tukaj pride nazaj moja ljubezen do knjig in pisanja, saj so moje misli o prihodnosti velikokrat vključevale knjige. Zelo rada pa tudi potujem po svetu in spet se najde nova pot, ki bi jo lahko izbrala.

Za poklic se torej še nisem konkretno odločila in imam še kar nekaj dilem. Lahko rečem, da sem prav zares na razpotju. Ne vem še, kako bodo potekala prihodnja leta, zavedam pa se, koliko bo sprememb. Čez nekaj tednov se bom razšla z ljudmi, s katerimi sem preživela večino dni zadnjih devet let ali več. Ne dvomim, da bo to pustilo posledice na vsakem od nas. Glede na to, da skoraj vsi živimo kar blizu eden drugega, mislim, da ohranjanje stikov ne bo tako težko, vsaj pri nekaterih. Po eni strani me je malo strah vseh sprememb in novih obrazov, druge šole in okolice, po drugi pa se vsega zelo veselim. Verjamem, da bo 15. 6. zelo težak dan za nas vse, a sem pripravljena na novo obdobje. Konec koncev, se živi samo enkrat in to je treba izkoristiti. Ko pomislim na svojo prihodnost, se najprej spomnim na dobro službo in življenje nekje v tujini, verjetno z mamo, ki bi z veseljem odšla z mano. Ob koncu šolanja upam na čimvečji uspeh pri delu. V mojem načrtu trenutno tudi ni otrok, saj se želim osredotočiti na svoje življenje in kariero, vsekakor pa pridejo v poštev hišni ljubljenci. Rada imam živali in si ne predstavljam življenja brez psa ali mačke, ki bi me vsak večer pričakal oz. pričakala doma. Upam, da me pot pelje v kakšne tople kraje, ne predaleč stran od doma. Družino bi redno obiskovala in se slišala z njimi preko klicev in sporočil. Moja največja želja je, da za mano kaj ostane in da bo ves vložen trud nečesa vreden, bomo pa videli, kam me bodo leta popeljala.

Tiana Milenković, 9. a

Sem Tobias Germ. Imam precej normalno šolsko življenje, vsaj jaz si tako mislim. Zbudim se, grem v šolo, med odmori se družim s prijatelji in po končanem pouku odidem domov. Rad igram tenis, med vikendi ga hodim igrati s svojimi prijatelji. Zelo rad igram tudi nogomet in košarko. Med prostim časom sem po navadi zunaj ali pa na računalniku. Nadaljeval bom na računalniški šoli v Velenju. Ona to šolo sem se vpisal, ker mi je računalništvo zanimivo in že ko sem bil mlajši, sem rad programiral. Nisem še čisto prepričan, na katero fakulteto bom šel, samo se previdno odločam. Hočem postati programer, to sem si izbral zaradi tega, ker bi se veselil tega dela. Za moje zasebno življenje pa še ne vem, ne moram razmišljati za tako daleč naprej, za zdaj bom živel kakor po navadi živim, dokler se kaj ne spremeni. Naslov tega spisa me spominja na nekaj novega, kot da sem na prestopu iz enega dela življenja v drugo. Nova spoznavanja, novi prijatelji, novo okolje, lahko bi še več našteval. Jaz bi rekel, da se vsak naj potruji, dokler se še lahko.

Tobias Germ, 9. b

Oh, ta šola! Z njo so se začele prve skrbi, dolžnosti in učenje. Obdobje vrtca je bilo obdobje brezskrbnosti in igrivosti, z vstopom v osnovno šolo pa prve skrbi.

Spominjam se prvega šolskega dne. Komaj sem čakal, da prestopim prag osnovne šole in se podam v učilnico prvega razreda skupaj s starši. Gledal sem naokoli ali koga poznam, bilo je kar nekaj prijateljev iz vrtca, opazil pa sem tudi nove obraze in predvsem novo prvo učiteljico, ki se mi je zdela zelo prijazna. Že sama misel, da bom sedaj hodil v pravo šolo, sem se počutil kot veliki frajer s torbo, ki je bila skoraj večja od mene. Kogar koli smo srečali in me je vprašal koliko sem star, sem z navdušenjem povedal, da hodim v prvi razred. Prvi šolski dan je name naredil velik pozitiven vtis. Po nekaj mesecih obiskovanja prvega razreda me je navdušenje že počasi minevalo. Ugotovil sem, da ni tako kot v vrtcu, v šoli se ne igramo, ne hodimo na sprehode in na igrišče, ampak smo se začeli učiti.

Spoznavali smo črke in števila, ki sem jih dokaj hitro usvojil. Spominjam se, da sem imel nekaj težav kasneje z branjem, povezovanjem besed, ampak tudi to sem usvojil.

Druga večja prelomnica za mene je bil tretji razred in predmet matematika. Pri matematiki smo se začeli učiti poštevanko.

Pri vsaki uri smo vadili in pisali kratka preverjanja na čas. Doma sem vadil v tabelah, mama pa mi je merila čas.

Učiteljica je rekla, kdor ne bo znal poštevanke, ne gre v četrti razred, in seveda smo se vsi trudili, ker v četrti razred pa moramo iti. Bilo je kar stresno, a vendar takrat nisem verjel, da se moram poštevanko res zelo dobro naučiti, ker me bo spremljala skozi moje življenje, a sedaj verjamem vsem, ki so mi to dopovedovali.

Tako so minevala leta in nižji razredi, višji razred, kot sem bil, več je bilo predmetov in učenja. Zadnja tri leta so name naredila velik vtis, začel sem se zavedati, da se zdaj pa zares moram truditi, kolikor se da. Spominjam se maminih besed: » Sedaj si v sedmem razredu, zdaj se trudiš za svojo prihodnost in zbiranje točk«. Ti trije razredi bodo vplivali na moj vpis v srednjo šolo. Pouk se je pričel kot običajno, ampak naenkrat smo morali ostati doma zaradi covida. Skrbelo me je, kako bo to potekalo in ali mi bo šlo delo od doma. Kljub skrbem sem se dobro znašel za računalnikom. Včasih mi jo je malo zagodel internet, ampak v večini nisem imel zapletov in težav. Mislim, da smo se vsi dobro znašli in vključili v delo na daljavo, tako mi učenci kot učitelji. Hkrati pa smo vsi komaj čakali, da se zopet srečamo v šoli.

Deveti razred se je pričel kot se mora - vsi v šolskih klopeh. Zavedal sem se, da obiskujem zadnje leto osnovne šole. Komaj sem čakal, da bo prišel mesec februar in z njim informativna dneva, saj bom lahko šel obiskat šolo, na katero se bom vpisal. Žal se to ni zgodilo in sem šolo lahko obiskal le preko računalnika. Zelo so me navdušili, vpisal sem se na elektrotehnično šolo v Velenje. Pri zbiranju točk od sedmega razreda sem bil zelo uspešen, zato mi je uspel vpis v srednjo šolo že v prvem krogu. Po informacijah s strani svetovalne delavke sem na vpisu zasedel po točkah 4. mesto in sedaj nimam skrbi, ali bom sprejet ali ne. Torej se mi je učenje obrestovalo in cilj je dosežen. Zakaj sem se odločil za to smer? Ker vidim velik potencial v smeri energetike. Zanimajo me vezja, izdelava različnih predmetov, ki jih poganja električni tok ...

Veselimo se srednje šole, hkrati pa se bojim, ali sem se pravilno odločil ali ne, kakšni bodo novi sošolci, učitelji ... Kaj se bo zgodilo s prijatelji iz osnovne šole? Ali bomo kljub temu ohranili stike? To so sedaj vprašanja, ki si jih največkrat postavljam sam sebi. Potem pa si rečem, da sem se to verjetno tudi spraševal, ko sem šel v prvi razred, pa mi ni bilo hudega. Verjamem, da mi bo srednja šola prinesla nove prijatelje, izzive, da bom postal samostojnejši in odločnejši. Upam, da bom uspešen na zastavljeni poti in uspešno zaključil tudi ta del svoje življenjske poti. Kaj pa vem, mogoče bom tudi uspel izkusiti študijsko življenje.

Tako kot vsak si želim v svojem življenju doseči načrtane cilje: najprej uspešno zaključiti vse šole, na katere se bom vpisal, nato dobiti primerno službo, ki jo bom z veseljem opravljal, si ustvariti družino in dom.

Ob tej priložnosti bi se zahvalil vsem učiteljem za predano znanje in potrpljenje ter svojima staršema, da sta mi pomagala in stala ob strani.

Val Leskovšek, 9. a

Sem Tinkara Holešek. Trenutno obiskujem 9. razred Osnovne šole bratov Letonja.

Prvič sem vstopila v šolo leta 2013. V šoli mi gre precej dobro. Posebej dobro mi gresta angleščina in likovna umetnost, mogoče tudi zato, ker me jeziki zanimajo, z umetnostjo pa se tudi sama drugače zelo rada ukvarjam. Predmeti, kot so matematika in kemija, mi niso najljubši, a se pri njih vseeno potrudim. V prostem času rada rišem in slikam, rada pa tudi plešem in poslušam glasbo ter imam rada svoje rože. S plesom se ukvarjam že od malega.

Plesno šolo Spin obiskujem že okoli 6 let, plešem pa tudi klasični balet v Glasbeni šoli Frana Koruna Koželjskega v Velenju. Letos bom končala 3. razred.

Šolanje nameravam nadaljevati na umetniški gimnaziji v Velenju, na programu likovna. Svojo prijavo sem poslala prav tja, saj se bom na tej šoli lahko učila o stvareh, ki me zanimajo, in hkrati počela nekaj, kar me veseli, kar se mi zdi zelo pomembno. Odločila sem se zanj tudi zato ker trenutno še ne vem, kaj si želim postati in kaj si želim delati, ko bom odrasla. Vem samo, da bi rada počela nekaj v zvezi z umetnostjo, zato sem tudi izbrala to šolo.

Veliko dlje kot o srednji šoli še nisem razmišljala, saj se mi zdi vse tako nepredvidljivo.

Mogoče mi čez nekaj let sploh ne bo več do umetnosti ali plesa in me bo takrat zanimalo nekaj povsem drugega.

Razmišljanje o prihodnosti mi povzroča veliko stresa in skrbi. Že samega prehoda v srednjo šolo me je kar malo strah, saj to vidim kot nekaj zelo velikega.

Vse se bo čisto spremenilo in spremembe so lahko zelo dobre, lahko pa tudi zelo slabe.

Zamenjali se bodo vsi obrazi, učencev in učiteljev; kraj, pa čeprav ga dobro poznam, najbolj pa se bo spremenil sam pouk. Skrbi me, da bo prestop pretežek in razlika od osnovne šole prevelika. Vseeno poskušam gledati na pozitivno stran. Malo se pa tudi veselim, saj bo mogoče sprememba dobra. Lahko bom spoznala veliko novih stvari in novih ljudi.

Nameravam se še naprej ukvarjati s plesom. Rada bi dokončala vsaj 6. razred baleta v glasbeni šoli. Še naprej bi rada obiskovala plesno šolo, saj sem si zelo blizu s svojimi soplesalkami, ki mi veliko pomenijo. Verjamem, da se bom še naprej ukvarjala z umetnostjo, pa tudi če ne kot poklicem ali šolo. Za vse ostalo pa še nimam nobenega načrta. Zdi se mi, da ga trenutno tudi ne potrebujem. Imam še veliko časa za premišljevanje in odločanje. Moj načrt se spreminja in se bo, kakor se tudi jaz sama in moje želje ter misli spreminjajo. Saj še odraščam in sem iz dneva v dan malo drugačna. Ne vem še, kaj bo v prihodnosti, ampak vem, da bo že tako, kot mi je bilo namenjeno.

Tinkara Holešek, 9. a

Sem Zala Pirc in na začetku marca sem praznovala 15. rojstni dan. Obiskujem deveti razred Osnovne šole bratov Letonja Šmartno ob Paki. Do zdaj sem vsako leto razred končala z odličnim uspehom in tudi letos upam na to.

Velikokrat se udeležim različnih šolskih tekmovanj, kjer občasno prejmem kakšno priznanje. To leto sem prejela priznanji na tekmovanju iz angleščine in biologije, opravila pa sem tudi angleško bralno značko, saj je angleščina moj najljubši predmet. V prostem času rada igram ukulele in poslušam glasbo, zelo pri srcu so mi živali – še posebej mačke, zelo rada pa se ukvarjam tudi s športom. Štiri leta sem trenirala atletiko, že osem let pa treniram rokomet. Z rokometom sem se začela ukvarjati kot s krožkom, nato pa sem nadaljevala v Rokometnem klubu Nazarje. Trening imam štirikrat na teden, tekme pa ob vikendih.

Po končani osnovni šoli imam šolanje namen nadaljevati na splošni gimnaziji v Velenju. Gimnazija se mi zdi prava izbira, saj mi gre v šoli dobro in imam lepe ocene.

Najboljša izbira pa se mi zdi tudi zato, ker še nisem povsem prepričana, kateri poklic želim opravljati, po opravljeni gimnaziji pa

bom imela odprtih veliko različnih možnosti za fakulteto. Upam, da bom imela možnost šolanja na eni izmed fakultet v Ljubljani, saj mi je to mesto zelo všeč. Kljub temu da še ne vem natanko, s katerim poklicem se želim ukvarjati, me navdušuje poklic stevardese. V življenju si želim veliko potovati in si ogledati različne zanimivosti sveta, spoznati nove kulture ter običaje, ta poklic pa bi mi omogočil tudi to. Prav tako sem rada na letalu, čeprav ne potujem veliko. Delo stevardese se mi zdi zelo zanimivo, saj bi doživela veliko različnih stvari, spoznala nova mesta in ljudi.

Zavedam se, da to ni lahek poklic, a se mi zdi, da nam z dovolj truda lahko uspe vse, kar si zamislimo.

Najbolj všeč pa mi je to, da bi vsak dan počela nekaj novega. Razmišljanje o tem, da bi morala vsak dan opravljati isto delo na istem mestu, me ne navdušuje preveč. Raje imam, da je vsak dan nepričakovan, drugačen in zanimiv po svoje. Neko idejo o tem, kakšen poklic želim opravljati, imam, a me je kljub temu strah prihodnosti. Zdi se mi, da še nisem pripravljena zapustiti osnovne šole in oditi na srednjo šolo, saj mislim, da je to zelo velika sprememba. Prav tako nisem pripravljena zapustiti vseh sošolcev in prijateljev, ki sem jih videla skoraj vsak dan za več kot devet let. Vem, da se bomo še videli, ampak ne tako pogosto kot do zdaj. Osnovno šolo bom pogrešala predvsem zato, ker vem, da bo moje življenje po njej spremenjeno in drugačno. Malo me je strah tudi gimnazije, saj vem, da je to zelo zahtevna šola, in res upam, da mi bo šlo dobro in bom zadovoljna sama s sabo.

Včasih imam občutek, kot da sem premlada, da bi razmišljala o poklicu in drugih pomembnih odločitvah v prihodnosti, ampak tudi to je pomembno že zdaj. Strah me je predvsem tega, da vse ne bi šlo po mojih načrtih in da se moji cilji in želje ne bi uresničili. Po končanem šolanju se mi res ne sanja preveč, kaj me čaka.

V tem trenutku se mi zdi, da želim enkrat v prihodnosti s svojo družino živeti nekje na podeželju, a ne preveč oddaljena od večjega mesta. Rada bi imela lepo hišo z velikim vrtom, polnim rož. Kot sem že omenila, si želim veliko potovati, spoznati nove stvari in se veliko novega naučiti. Mislim pa, da je glavno to, da bom zdrava in srečna. Čeprav me je strah prihodnosti, na nek način komaj čakam, da vidim, kaj me še čaka in kako se bo vse razpletlo. Rekla bi, da je moje življenjsko vodilo to, da se vse zgodi z razlogom in da bo na koncu vse lepo in prav, tudi če v trenutku ne kaže tako.

Zala Pirc, 9. a

Pozdravljeni sem Živa Kovač, stara sem 14 let in obiskujem 9. razred Osnovne šole bratov Letonja. Kot že lahko razberete iz naslova, bo ta spis govoril o pomembnem delu mojega življenja. Pred mano je veliko pomembnih in tudi malo zastrahujočih odločitev. To je del moje poti, kjer se moram odločiti, kaj bi rada delala v svojem življenju.

Čez en mesec bom končala osnovno šolo, preden začnem s srednjo. Vpisala sem se na likovno gimnazijo v Velenju. Tja sem se vpisala, ker bi se rada več naučila o likovnem svetu in tudi opravljala poklic, kjer bi lahko uporabila svojo ustvarjalnost in svoje sposobnosti.

Že od otroštva sem rada risala in ustvarjala. Ko sem bila stara tri leta, mi je mami naredila slano testo, da sem lahko iz njega oblikovala različne živali in predmete. Babica me je učila, kako ustvariti naravne barve iz stvari, ki jih najdemo v naravi. Ko sem bila stara šest, mi je ati kupil knjigo z različnimi nedokončanimi risbami, ki sem jih morala dodelati. Razvila sem tudi dobre ročne sposobnosti, ko sem dedku pomagala v delavnici, mami pri šivanju, babici pri kuhanju in peki piškotov, atiju pa pri delu na vrtu. V svojih devetih letih na šoli sem se preizkusila tudi na veliko likovnih natečajih, kjer sem bila kar uspešna. Likovna mi je bila vedno všeč, ampak nikoli nisem razmišljala o šoli z likovno smerjo, vsaj ne pred dvema letoma.

Kaj se je zgodilo dve leti nazaj, da sem si premislila? Korona. V tem času, ko smo bili vsi doma in zaprti v hišah, sem jaz imela veliko časa za ustvarjanje. Ta čas sem posvetila stenam svoje sobe. Poslikala sem skoraj vsako steno v svoji sobi z različnimi slikami, preizkusila sem različne barvne kombinacije in načine za slikanje. Takrat sem ugotovila, da bi to znanje rada uporabila in ga nadgradila. Seveda, ker pa je to tudi gimnazija, bom nadgradila svoje znanje na vseh področjih. Edini predmeti, ki jih bo malo manj, so fizika, biologija in pa kemija. V tem času na srednji šoli se bom potrudila, da bom spoznala in doživela čim več. Upam, da bom dobila nekaj novih prijateljev in še vedno imela čas za svoje stare prijatelje. Živela bom doma, ampak ker moja babica živi v Velenju, bom nekaj noči ostala pri njej. Že zdaj delava načrte, kaj vse bova delali skupaj. Po končani srednji šoli pa se bom spet morala odločiti za novo pot. Na voljo bom imela veliko izbire zaradi gimnazije, prav tako bom imela prednost tudi na področjih, kjer je potrebna ustvarjalna žilica. Trenutno me zelo zanima arhitektura, zato se bom mogoče vpisala na fakulteto za arhitekturo v Ljubljani.

O svoji poti še nisem čisto odločena, ampak mislim, da ni noben od nas. Vem samo, da se bom potrudila po svojih najboljših močeh in poskušala doseči svoje cilje. Veselim se, ker se bomo mi in skoraj vsi moji sošolci zjutraj skupaj vozili v Velenje z vlakom. Odločili smo se tudi, da bomo vsi skupaj izkoristili to poletje in naredili čim več nepozabnih spominov.

Živa Kovač, 9. a

Sem Matej Kumer in obiskujem 9. b razred Osnovne šole bratov Letonja Šmartno ob paki. Ob začetku šolanja pa nekje do 8. razreda sem imel veliko težav z iskanjem prave tehnike in razloga, za koga in zakaj se učim. Ko sem se začel zavedati za koga in zakaj se učim, sem šolo in učenje začel gledati tudi iz druge perspektive. V 9. razredu sem spoznal, da se učim zase in se začel bolj zanimati za bodoče srednješolsko izobraževanje. Začel sem se interesirati tudi za druge stvari, kot so košarka, nogomet in fitnes, v katerem sem našel sprostitev ter zabavo.

Pri iskanju srednje šole sem imel veliko težav, saj nisem vedel, kam bi šel, in nič me ni veselilo. A po dolgem premisleku in iskanju prave šole sem se na koncu odločil, da nadaljujem šolo v Celju, program logističnega tehnika. Na to šolo sem se vpisal, saj se mi je zdela še najbolj zanimiva od vseh, hkrati pa mi ponuja tudi velike karijerne možnosti. O izobraževanju po končani srednji šoli še nisem preveč razmišljal, saj je do takrat še daleč, sicer pa nikoli ne vemo, kam nas življenje zanese in na kakšnem delovnem mestu bomo pristali.

Med šolanjem se bom bolj posvečal temu, kar me zanima, da se bom lažje odločal za stvari v življenju. Mislim, da nam ta naslov pove, da se nekje vedno nekdo loči in spremeni življenjsko pot, ki ga bo vodila čez delo življenje. Seveda ni nikomur lepo, da se po 9 letih skoraj vsakodnevnega druženja ločimo, vendar ima vsak svojo prihodnost in s tem se moramo sprijazniti.

Matej Kumer, 9. b

Želim si uspeti v politiki.
Zato, ker dobijo veliko denarja.
Želim imeti službo v Mariboru.
MATEJ KUMER

MATEJ, sept. 2019

V prvi razred osnovne šole sem začel hoditi leta 2014. Vse od takrat naprej obiskujem Osnovno šolo bratov Letonja Šmartno ob Paki. Letos obiskujem deveti in tudi zadnji razred osnovne šole.

V osnovni šoli sem imel vsa leta do sedaj odličen uspeh. Šolanje je bilo polno zelo mešanih občutkov. Nekateri učitelji so mi bili bolj všeč kot drugi, nekaj prijateljev se je prešolalo in sem tako izgubil stik z njimi, ampak mislim, da bi lahko rekel, da so bila moja osnovnošolska leta precej lepa.

Poleg šole obiskujem tudi Glasbeno šolo Frana Koruna Koželjskega Velenje, kjer se učim igrati tolkala. Igram v Mladinskem orkestru Šoštanj in sem del tolkalne komorne skupine, s katero smo se letos udeležili tolkalne revije v Novem mestu.

Poleg tega se rad ukvarjam tudi z računalnikom, igranjem video igrice in košarko.

Nekako se veselim, da se moje osnovnošolsko obdobje končuje, je pa seveda tudi težko, saj se bom moral posloviti od nekaterih ljudi in jih ne bom mogel več videti na dnevni ravni. Imamo sicer srečo, da gre nekaj mojih sošolcev na isto srednjo šolo in bomo tako šolanje lahko tudi nadaljevali skupaj. Se pa seveda veselim spoznati več novih ljudi in nadaljevati šolanje v ne tako splošni smeri, temveč v smeri, ki me bolj zanima.

Po končani osnovni šoli nameravam nadaljevati šolanje na računalniški šoli Velenje, kjer se imam namen osredotočiti na software, kar pomeni predvsem programiranje. Za to šolo sem se odločil proti koncu, saj do zadnjega trenutka nisem vedel, kje si želim nadaljevati šolanje.

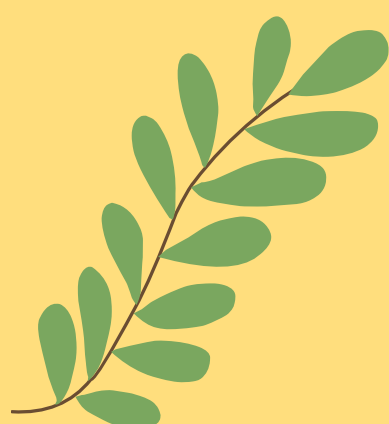
Za računalništvo sem se odločil, ker me, kot sem napisal že prej, veselijo računalniki, prav tako tudi nisem imel kakšnih drugih idej, kam bi se lahko vpisal.

Po končani srednji šoli se bom verjetno vpisal na študij računalništva, kjer se lahko naučim še več o programiranju in več različnih programskih jezikov.

Trenutno si želim opravljati poklic programerja, za katerega potrebuješ znanje več različnih programskih jezikov, kot so Java, Python in C++. Sicer ne morem vedeti, kakšne bodo moje želje v prihodnosti, ampak sem pa prepričan, da povpraševanje po tem poklicu v bližnji prihodnosti ne bo malo.

Zanimanje za poklic programerja sem se odločil, ker se mi ta poklic zdi zelo zanimiv z različnih vidikov. Lahko ustvarjaš veliko različnih stvari kot na primer spletne strani in video igre. Ena najboljših stvari je, da imaš skoraj vedno kaj, na čemer lahko delaš, in če te en projekt ne zanima več ali pa se ti ne zdi več tako koristen, kot se ti je zdel na začetku, lahko samo začneš delati nekaj drugega. Recimo, da si prej delal aplikacijo za igranje šaha, a se odločiš, da se ti to ne zdi tako zanimivo in potrebno, in greš zato raje delati igro potapljanje ladjic. Možnosti je zares veliko.

Trenutno res ne vem, kaj si želim v zasebnem življenju, me pa veselijo tudi avti, tako da verjetno tudi kaj na tem področju. Ta trenutek si želim predvsem, da bi bil čimprej finančno svoboden, da se lahko potem posvetim svojim drugim željam in strastem.

Sem Maj Škorjak. Živim v Šmartnem ob Paki, kjer tudi obiskujem zadnji razred Osnovne šole bratov Letonja. Moje šolsko življenje je bilo precej zanimivo. Bili so tako vzponi kot padci. Šolski uspeh bi lahko bil boljši. Pri obšolskih dejavnostih sem uspešen. Rad se ukvarjam s športom, s tehnologijo in družim s prijatelji.

Na razpotju sem se v 9. razredu srečal kar nekajkrat, saj sem se težko odločil glede vpisa na srednjo šolo. Verjamem, da sem se pravilno odločil. Glede prijateljev pa verjamem, da se bomo kljub razhodu še vedno srečevali in družili. Vsekakor jih bom pogrešal.

Z mano se ne bo kaj dosti spremenilo, saj bom sledil svojim sanjam.

Svoje šolanje bom nadaljeval v Celju na ekonomski šoli. Zanj sem se odločil, ker me je nad tem navdušila mama. Moj cilj je, da zaključim ekonomsko šolo čimbolj uspešno, o fakulteti zaenkrat ne razmišljam.

Opravljeni želim poklic kot računovodja kakšnega velikega podjetja ali v kakšnem računovodskem servisu, saj me zanimajo pogledi na ekonomijo.

Maj Škorjak, 9. b

Želim biti vojak. Delo vojaka je
Nevarno, zato mi je všeč,
MAJ Škorjak

Moje ime je Tiana Romih, stara sem 15 let. Prihajam iz Šmartnega ob Paki. V prostem času rada poslušam glasbo in berem kriminalke.

Vrtec sem obiskovala na Polzeli, osnovno šolo pa obiskujem v Šmartnem ob Paki. Šolo vsako leto zaključim s pravednim uspehom. Sodelujem pri nekaterih šolskih dejavnostih, kot so npr. športna tekmovanja, kenguru ... Svoje izobraževanje pa bom nadaljevala na Srednji šoli za storitvene dejavnosti in logistiko Celje – smer frizer. Že od 6. razreda osnovne šole si želim postati frizerka, ker me zelo veseli ustvarjanje z lasmi. Tudi sama imam zelo dolge lase, na katerih vadim in ustvarjam nove frizure. Frizer je tista oseba, kateri se ni dobro zameriti. Zaupamo mu svoje lase, ki so prva stvar, ki jo vidimo na človeku.

Frizer nas naredi bolj samozavestne, lepe. V primeru pa, da nam frizura ni všeč, nas bo večina pred ogledalom vseeno rekla: »Super je.« Frizer zna striči, barvati, likati, navijati, umivati in sušiti lase. Lahko pa nam naše naravne lase podaljša s podaljški las. Lase zna plesti na več kot 50 načinov.

Naslov »Na razpotju« me spomni na pesem Čukov, ki pojejo o zgodbi prijateljstva. Ta govori, da se prej ko slej vsaka zgodba neha. Tako jaz gledam na zaključek osnovne šole, skok v srednjo šolo pa mi odpre novo poglavje mojega življenja.

Moj življenjski cilj je, da bom nekoč imela svoj frizerski salon, kjer bom ljudem spreminjala življenja.

Delala bom v vrtovih. Zato ker
imam rada otroke.
Jaz želim postati vzgojiteljica.
Tiana Romih.

Tiana Romih, 9. b

Ime mi je Erona Thaqi, letos zaključujem 9. razred osnovne šole. Po uspehu letos ne bom ravno dobra, saj se nisem dovolj potrudila, ker sem zelo lena oseba. V drugih letih sem bila pravdobna po šolskem uspehu. Po končani osnovni šoli bom nadaljevala s srednjo šolo. Izbrala sem si izobraževalni program Ekonomski tehnik. Za svojo izbiro sem se odločila že v 8. razredu, saj sem vedela, da bo to ena izmed najboljših izbir zame. V največjih dvomih sem bila, katero šolo si izbrati, kajti smer sem imela že določeno. Ampak proti koncu osmega razreda sem se dokončno odločila za Velenje. Drugim mojim sošolcem je ta izbira velik korak v življenju, ki jim je delal veliko težav, saj nekateri niso vedeli, kaj si želijo, ampak mislim, da smo se vsi pravilno odločili. Rada rišem in se družim z ljudmi.

Sem zelo družabna oseba, čeprav ne maram ravno ljudi. Hitro se vključim v družbo, ampak me vseeno skrbi, kako bo. Kaj si bodo ljudje mislili o meni? Ali bom naredila dober prvi vtis? Ali se bom vključila v družbo? Kako me bo ta sprejela? Zavedam se, da nisem edina, ki ji vsa ta vprašanja, strahovi hodijo po glavi. Vsak se znajde po svoje, eni malo bolje, drugi malo manj. Vsak ima tako slabe lastnosti kot tudi dobre.

9 let veselja, zabave, izzivov, padcev, vzponov, žalosti, sreče in seveda veliko dogodivščin se ne da kar tako pozabiti.

Vsakega posameznika doletijo pomembne prelomnice v življenju in ena izmed njih je tudi konec osnovne šole.

Pogrešali bomo prijatelje, sošolce, šolske klopi, hodnike, učilnice, saj se je tam vse začelo. Tako naše življenje kot mi sami, kot ljudje in naša izbira za tipe ljudi, ki jih imamo radi, ter tudi tistih, ki jih nimamo. Tam smo začeli vse, zaradi česar smo danes osebe, kakršne smo.

Pogrešali bomo tudi učitelje, čeprav večina pravi, da komaj čaka na konec osnovne šole. Tudi sama velikokrat to rečem, ampak vsi vemo, da hote ali ne hote jih bomo pogrešali. Tudi zaradi kakšne njihove pripombe ali besede se jih bomo spominjali in jih vedno imeli v srcu. Pogrešali bomo tudi ostale delavce šole. Veliko obrazov bomo pozabili, saj bomo spoznali veliko novih. Veliko lepih spominov nas veže na to šolo, na te ljudi, prve simpatije, ljubezni, prve enke, prve spomine spoznavanja kaj in kdo smo, zakaj smo tukaj in zakaj bomo nadaljevali.

Mi smo na razpotju. To pomeni, da se naša pot nadaljuje, čeprav izgleda kot zaključek.

Čaka nas še veliko dogodivščin, spominov, vendar na žalost ne več skupaj. Septembra ne bomo več skupaj sedeli v šolskih klopih. Ne bo več veliko skupnih stvari.

Upam vsaj, da se bomo, ko se bomo videli na cestah ali kje drugje, poznali, se pozdravili. Upam, da bo vsak od nas dosegel vse, kar si želi, svoje cilje, želeni poklic. V prihodnosti razmišljam o zaposlitvi, poroki, družini itd.

Kot vsak posameznik imam tudi jaz sanje, ampak naj to ostane še skrivnost, saj nikoli ne vemo, kaj in do kam nas bo življenje pripeljalo.

V teh letih sem se naučila, da je potrebno uživati vsak trenutek z ljudmi, ki jih imamo ob sebi, ustvarjati spomine in ne jemati dneve za zapravljanje časa, temveč kot nove možnosti.

**Dragi devetošolci, če vas zanima, kako ujeti svoje sanje ...
Odgovor je le en: le verjeti morate vanje!
Ujemite svoje največje sanje na vseh nadaljnjih poteh vašega popotovanja. Srečno!**

**Osnovna šola bratov Letonja
Šmartno ob Paki 117
3327 Šmartno ob Paki**

Ravnatelj: Bojan Juras
Razmišljanja zbrala: Katarina Čokl
Uredila: Andreja Škruba

Likovni izdelki so nastali v 2. razredu (leto 2014) pod
mentorstvom Anje Zajamšek in Andreje Škruba
Sodelujoči: Učenci 9. a in 9. b razreda OŠ bratov Letonja
Jezikovni pregled: Katarina Čokl
junij 2022